

ת"ד 5004/09/14 - מדינת ישראל נגד טל לייב פרידמן

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 5004-09-14 מדינת ישראל נ' פרידמן
בפני כבוד השופטת רונה פרסון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

טל לייב פרידמן

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות שלהלן:

התנהגות שגרמה לחבלה של ממש לגוף - עבירה לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה וגרימת נזק - עבירה לפי סעיף 21 (ב) (2) לפקודת התעבורה.

2. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 28/3/14 סמוך לשעה 07:00 נהג הנאשם ברכב פרטי סובארו מס' 16-962-23 (להלן: "הסובארו" או "רכב הנאשם") בחיפה ברחוב המפרי יוברט מכיוון מערב למזרח והגיע סמוך לרכבל.

באותה העת, במקום הנ"ל, הלכה על הכביש בכיוון נסיעת הנאשם ומימין לו, הולכת רגל סאוסן חלו (להלן: "הולכת הרגל" או "הנפגעת").

הנאשם, כך נטען, נהג רכבו ברשלנות בכך שלא נתן דעתו לדרך, התקרב יתר על המידה אל הולכת הרגל ופגע בה. (ארוע זה ייקרא להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש, בין היתר עברה ניתוח בראשה וכן רכב הנאשם ניזוק.

3. הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באחריותו לתאונה, כאשר טענתו העיקרית בבית המשפט הייתה, כי הולכת הרגל, שהלכה על הכביש, "הבליחה" באופן פתאומי שמאלה אל תוך מסלול נהיגתו ואל רכבו של הנאשם באופן שלא איפשר לו למנוע את התאונה.

בסיכומי ההגנה גם נטען לליקויים בעבודת הבוחן המשטרתי, בהעדר מידות של כלי הרכב והתייחסות לנזקים וכיוונים ועל כך, כי לא בוצע שיחזור לתאונה.

4. נוכח עמדת הנאשם, שמעתי ראיות בתיק, כאשר מטעם התביעה העידו העדים שלהלן: רס"ב בסאם הינו, כשהגיע ראשון למקום התאונה וערך דו"ח פעולה (ת/1), הנפגעת, הגב' סאוסאן חלו, שלא זכרה דבר מהתאונה, מר מחמוד דגש, אשר נהג ברכב שנסע בכיוון הנגדי לכיוון נסיעת הנאשם ובן דודו שנסע עמו, מר לואי דגש. הבוחן רס"ב רמי כהן וכן רס"מ שני עשור שהגיעה אף היא למקום התאונה לאחר הגעת הבוחן.

בנוסף לעדויות, הוגשו מטעם התביעה מסמכים רבים שערך הבוחן, לרבות דו"ח בוחן, תרשים ולוחות צילומים, דוחות פעולה ומסמכים רפואיים אודות הנפגעת.

מטעם ההגנה העיד בפניי הנאשם בעצמו.

דין והכרעה

5. לאחר ששמעתי את העדים, שקלתי את דבריהם והתרשמתי מהופעתם בבית המשפט ולאחר שבחנתי את הראיות שהונחו בפניי, מצאתי כי עובדות כתב האישום הוכחו בפניי מעבר לכל ספק סביר וכי יש להרשיע את הנאשם בהוראות החיקוק אשר יוחסו לו בכתב האישום, תוך דחיית טענותיו של הנאשם כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת שנגרמה בשל פלישתה או "הבלחתה" הפתאומית של הולכת הרגל אל עבר רכבו.

6. למעשה, אין בתיק זה מחלוקת לעניין ארוע התאונה ותוצאותיה. אין גם חולק כי הולכת הרגל הלכה על הכביש בכיוון נסיעת הרכב, כאשר מימינה הוצב מעקה המפריד בין הכביש לבין השול שמצד ימין של הדרך.

לפי המאשימה, על אף שהנאשם הבחין בהולכת הרגל, לא נתן דעתו לדרך, התקרב יתר על המידה אל הולכת הרגל ופגע בה.

המאשימה מפנה לסתירות שבגרסת הנאשם ומבקשת לקבוע, בעיקר תוך הפנייה לדבריו בשטח, כי הנאשם "לא ראה במה פגע" ומשכך, אין טענתו כי הנפגעת "הבליחה" לכיוונו, יכולה לעמוד.

7. כאמור, הולכת הרגל שהעידה בפניי לא זכרה "כלום מהתאונה" ועדותה לא תרמה מאומה לגבי קביעת הממצאים בתיק. יש אפוא לבחון את יתר ראיות התביעה אל מול עדותו של הנאשם, בשים לב להתרשמותי מהעדים כולם, לרבות מהנאשם ותוך בחינת הגרסה הראשונית שנשמעה מפי הנאשם אל מול גרסתו במשטרה וזו שניתנה מעל דוכן העדים.

8. לעניין אופן ארוע התאונה, העיד בפניי מר לואי דגש, (להלן: "לואי") אשר נסע ברכב בכיוון הנסיעה הנגדי לכיוון נסיעת הנאשם, כשהוא יושב ליד הנהג ברכב בו נסע. עד זה הוא עד הראייה היחיד לארוע התאונה מלבד הנאשם.

לואי העיד, כי כאשר הגיעו לרכבל, הבחין לפתע "ראיתי בשניה כי היית (צ"ל: "הייתה" ר.פ.) תאונת דרכים. רכב אחר שבא מהשכונה הישנה ממולנו בכיוון הנגדי, נכנס באשה זקנה בצד ימין. היא הייתה עם הפנים אלינו גם כן. כלומר, הוא פגע בה מאחור". (פרוטוקול הדיון מיום 1/1/16, עמ' 17 שורות 26-28).

לפי לואי, הנהג הפוגע (הכוונה לנאשם), "שאל אותנו אם הוא פגע לנו ברכב והראיתי לו שהוא פגע באישה והוא אמר שהשמש סינורה אותו והוא לא ראה את האישה". (שם, שורות 30-31).

9. יאמר מייד כי עדותו של לואי הותירה עלי רושם אמין ביותר, שוכנעתי כי מדובר בעד אובייקטיבי לחלוטין וכי תיאורו משקף מהימנה את אופן ארוע התאונה. מתיאורו זה של לואי עולה כי הנאשם פגע בהולכת הרגל, תוך כדי הליכתה, מאחור, וכי הוא, הנאשם, אף לא הבחין בה כלל ואף לא ידע במה פגע. דברים אלה של לואי מפריכים את טענתו של הנאשם כי הולכת הרגל "הבליחה" באופן פתאומי אל עבר רכבו, שהרי אם הוא כלל לא ראה במה פגע, כיצד ראה כי אותה הולכת הרגל "הבליחה" לעברו.

10. כפי שעולה מהתמונות ועדותו של הבוחן, לנאשם היה שדה ראייה רחב שכן בשחזור שבוצע יחד עמו, לגבי שדה הראייה, הוא הבחין בהולכת רגל (שוטרת שעמדה במקום התאונה) ממרחק של 115.40 מטרים מדודים.

גם שדה הראייה שנמדד בעת הצבעת הנהג, מס' ימים לאחר התאונה (באותה שעה בקירוב בה ארעה התאונה), הוא רחב ועמד על 109.60 מטרים מדודים. אם כך, לא הייתה סיבה לנאשם שלא להבחין בהולכת הרגל והוא אף העיד, הן בבית המשפט והן במשטרה, כי הבחין מרחוק שיש הולכת רגל "בצדי הכביש בצד ימין אך על הכביש ולא בשוליים" (הודעת הנאשם במשטרה, ת/15, עמ' 2 שורה 6).

גם בבית המשפט העיד הנאשם, כי "במרחק מסויים מרחק גדול ממקום התאונה הבחנתי בדמות על הכביש, הולכת רגל לא ידעתי אם זה גבר או אשה, עם הגב אלי, עד כמה שיכולתי לראות..." (פרוטוקול הדיון מיום 5/1/17 עמ' 26 שורות 22-23).

11. בהמשך עדותו בבית המשפט טען הנאשם כי "...ממש כמה מטרים בודדים לפני שחלפתי על פניה, ראיתי מן הבלחה כזו מצד ימין, תנועה מאד מהירה מצד ימין לכיווני, ומיד בלמתי, מיד באותו רגע הרגשתי ושמעתי את המכה ברכב" (שם, עמ' 27 שורות 1-3).

הנאשם נשאל האם סונוור מהשמש וענה, כי "להתרחשות של התאונה זה לא קשור. זה היה חלק מתנאי היום. הייתי עם אמצעים להתמודד עם השמש, עם הסינוור" (שם, עמ' 29 שורות 20-21).

12. דבריו אלה של הנאשם אינם עולים בקנה אחד עם עדותו של לואי אשר העיד, ועדותו אמינה בעיני, כי מיד לאחר שפגע בהולכת הרגל, הנאשם טען כי השמש סינוורה אותו והוא לא ראה את הולכת הרגל. חיזוק לעדותו של לואי ניתן למצוא גם בדו"ח הפעולה, ת/1, שערך רס"ב הינו, שם נרשם, כי בשיחה עם הנאשם במקום התאונה, מייד כשהגיע למקום, ציין הנאשם באוזניו כי נסע מכיוון מערב למזרח "...וליד הרכבל השמש סינוורה לו את שדה הראייה ופגע בהולכת רגל אשר הייתה על הכביש".

13. כשזו הייתה גרסתו הראשונית של הנאשם, הרי שטענתו כי הולכת הרגל הבלחה באופן פתאומי לכיוונו, היא בבחינת טענה כבושה שאין לתת בה כל אמון. קביעתי זו גם מבוססת על התרשמותי מעדותו של הנאשם בפניי, אשר מצאתי אותה בלתי אמינה לאור נסיונותי "לשפר עמדות" ולהרחיק עצמו מאחריות לתאונה ונוכח הסתירות הרבות בין הגרסאות השונות שמסר.

כך למשל, ומעבר לסתירות שצויינו לעיל, טען הנאשם בבית המשפט כי כשהבחין בהולכת הרגל סוטה לעברו הוא מיד בלם. (פרוטוקול הדיון מיום 5/1/17, עמ' 27 שורה 2).

עוד טען כי לא סטה מנתיב הנסיעה שלו, בשים לב לתנועה ממול (שם, עמ' 28 שורה 30).

לעומת זאת, בעדותו במשטרה טען הנאשם כי התרחק כמה שיכול היה לצד שמאל של הדרך (בהתאם לתנאי הכביש), (ת/15 שורה 9), כי היטה את ההגה לשמאל כדי לא לפגוע בהולכת הרגל שורה (שם, שורה 48) וכי התחיל לבלום לפני שפגע בה (שם, שורה 40).

אמנם הנאשם ניסה לתת הסבר לכל אימרה, הן בבית המשפט והן במשטרה, אך מצאתי כי מדובר בנסיונות של הנאשם להרחיק עצמו מאחריותו לתאונה גם על ידי העלאת טענות שאין עולות בקנה אחד עם דברי העדים ואף עם הממצאים בשטח.

15. כאן יצוין, כי מעדותו של הבוחן עולה כי במקום לא נמצאו סימני בלימה שהותיר רכבו של הנאשם. עובדה זו, אינה עולה בקנה אחד עם טענת הנאשם כי בלם, בכל שלב שהוא, בלימה פתאומית או בלימת חירום שהייתה אמורה להותיר סימנים כלשהם, על אחת כמה וכמה כשמדובר ברכב ללא מערכת

.ABS

כשנשאל על כך במשטרה, לנאשם לא היה כל הסבר להעדר סימני בלימה על הכביש: "אני לא יודע מה להגיד בלמתי בלימת חירום" (ת/15 שורה 38).

16. יודגש, כי לא נעלמה מעיני העובדה שבמהירות נמוכות יכול ובלימה, ואף בלימת חירום, לא תותיר סימני בלימה וכן כי מעדותו של הבוחן עולה שלהערכתו מהירות הנסיעה של הנאשם (בשים לב למקום הצבעתו של הנאשם ועד מקום החלק האחורי של הרכב בעת שנעצר) הייתה 37 קמ"ש לערך (ראה החישוב בת/16) ויתכן אף נמוכה מכך.

אולם, טענת הנאשם כי בלם בשל התנהגותה של הולכת הרגל, בלימת חירום, אינה לטעמי אלא נדבך נוסף בנסיגותיו להרחיק עצמו מאחריותו לתאונה ומהעובדה כי לא הבחין במה פגע עד לאחר הפגיעה.

17. העולה מהאמור הוא, וכך אני קובעת, כי הנאשם, על אף שהבחין בהולכת הרגל ממרחק רב, לא עשה דבר שיבטיח את שלומה של הולכת הרגל; לא האט ולא שינה מהירות נסיעתו, לא צפר או הזהיר את הולכת הרגל, לא בלם, לא סטה ולא שינה מנתיב נסיעתו וממקומו בכביש. משמע, לא נתן דעתו לתנאי הדרך, התנהגות אשר הביאה, בסופו של יום, לארוע התאונה ולפגיעה בהולכת הרגל.

עוד אני קובעת כי לא הוכח בפניי ואף לא ברמה של ספק סביר, כי הולכת הרגל תרמה בסטיה פתאומית כלשהי ממסלולה, לארוע התאונה, דבר שהיה הופך את התאונה לבלתי נמנעת (כפי שגם הבוחן מאשר).

לא הוכחה בפניי כל תשתית לקבוע כי הולכת הרגל "הבליחה" לעבר הנאשם, ואין בעדותו של הנאשם נוכח התרשמותי ובשים לב לסתירות שפורטו, כדי לבסס תשתית לקביעה כאמור.

18. אין חולק כי הולכת הרגל בעצם הליכתה על הכביש תרמה בדרך זו לארוע התאונה.

יחד עם זאת, מן המפורסמות היא, שרשלנות תורמת של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התרשלנות הנהג שכשל במילוי חובותיו שבדין, לבין ארוע התאונה. הדברים אף נכונים עת מדובר ברשלנות תורמת גבוהה של הולך הרגל.

בענייננו, איני סבורה כי מדובר ברשלנות תורמת גבוהה, אלא מדובר בהתנהגות ברף התחתון שעה שמדובר היה בקטע כביש בשיפוצים, שאין מדרכה בצד הכביש שתאפשר הליכה בטוחה עליה וכאשר אף מעקה מברזל הוצב במקום באופן אשר הגביל את אפשרות ההליכה במקום, הכל כפי שעולה מהתמונות שהונחו בפניי.

19. גם הטענה לעניין מחדלי חקירה שהעלה הסניגור בסיכומיו דינה להידחות, שכן, לא מצאתי כי בכלל עסקינן במחדלים או ליקויים בחקירה וזאת גם אם לא הובאו מידות הרכב או כיוון הנזקים שכן מחד גיסא, אין מחלוקת בכלל בנוגע לכיוון הנסיעה של הנאשם ומקום הנזקים ברכב ומאידך גיסא, לא היה בנתונים אלה כדי להוסיף או לגרוע לעניין הקביעות שלעיל.

גם הטענה כי לא בוצע שיחזור אינה מדויקת שכן, אין חולק כי בוצע מבחן שדה ראייה, יחד עם הנאשם ועם שוטרת שעמדה במקום הולכת הרגל, וכאשר הבוחן אישר כי אילו הייתה מתקבלת גרסת הנאשם לאופן ארוע התאונה, היה מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

אולם, שעה שגרסת הנאשם נדחתה כליל, בכל הנוגע לסטיית הולכת הרגל לעברו, וכאשר קבעתי כי הפגיעה בה הייתה תוך כדי הליכתה וכשהנאשם בכלל לא הבחין בה בעת הפגיעה, הרי שדי בכך כדי לקבוע שאילו פעל הנאשם אחרת ואילו נהג בזהירות והתאים את התנהגותו לתנאי הדרך, ולא התרשל, היה בידיו למנוע את התאונה ואת הפגיעה בה (ודוק, אם נדרש היה שהנאשם יעצור את רכבו עצירה מלאה, נוכח מעבר רכב אחר בכיוון הנגדי שלא איפשר סטיה והתרחקות מהולכת הרגל, היה עליו לעשות זאת, אלא שהוא אף לא שינה מהירות נסיעתו, לא האט והדבר אומר דרשני).

20. נקודה נוספת לעניין הטענה למחדלי חקירה, שגם אילו היה מדובר אכן במחדלים, הרי שיש לבחון אם מדובר במחדלים כה חמורים עד כדי שיש חשש לקיפוח הגנתו של הנאשם. בענייננו כאמור, אין לומר שהגנתו של הנאשם נפגעה או קופחה כלל.

סוף דבר

21. לסיכום, אני קובעת כי הנאשם נהג ברשלנות, לא נתן תשומת לב מספקת לתנאי הדרך ולא איפשר להולכת הרגל הליכה בטוחה. כתוצאה מכך, פגע בה וגרם לה לחבלה של ממש (כפי שהוכח מהתיעוד הרפואי).

אי לכך, אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לצדדים ותזמן אותם לשמיעת טיעונים לעונש ליום 20/7/17 בשעה 10:30.

ניתנה היום, כ"ה סיוון תשע"ז, 19 יוני 2017, בהיעדר הצדדים ובהסכמתם.